

Перший рівень, а саме рівень буденної правосвідомості характерний значній частині суспільства, формується в результаті повсякденного досвіду та містить знання загальних принципів права, які переплітаються з моральними уявленнями. Буденна правосвідомість складається в процесі виховання, під впливом державної пропаганди та ідеологічної політики, тобто це відношення до права, оцінка правових норм на рівні побутової логіки, відповідності її принципам моральності та справедливості.

Другий рівень - професійна правосвідомість, що формується в ході спеціальної підготовки, в процесі безпосереднього здійснення практичної юридичної діяльності. Суб'єкти цього рівня правосвідомості володіють спеціалізованими та деталізованими знаннями діючого законодавства, уміннями та навичками його застосування.

Третій рівень правосвідомості - це наукова, теоретична правосвідомість, яке характерне для дослідників, наукових співробітників, які розробляють питання правого регулювання суспільних відносин.

Правосвідомість виконує наступні функції: пізнавальну, оціночну та регулятивну, тобто правосвідомість проявляється в знаннях, поглядах, в уявленнях особистості про те, що є правомірним та неправомірним, виражається у відношенні до права, законності, а також в установках та поведінці [3].

Отже, правові реформи, які відбуваються в сьогоденні, обумовлюють необхідність тлумачення правосвідомості як категорії юридичної психології та юридичної науки зокрема.

Список використаної джерел:

1. Алексеева Л.В. Юридическая психология: учебное пособие. / Л.В. Алексеева, - М.: Проспект, 2010. - 312 с.
2. Ахмедшин Р.Л. Юридическая психология : курс лекций / Р.Л. Ахмедшин. - Томск: Эдль Контент, 2011. - 228 с.
3. Еникеев М.И. Юридическая психология. / М.И. Еникеев. - М.: НОРМА, 2003. - 256 с.

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПІДГОТОВКИ МАГІСТРІВ

Остафійчук Тетяна Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, доцент кафедри психології та педагогіки навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Луцка Галина Михайлівна, студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Концепцією організації підготовки магістрів в Україні, затвердженою наказом Міністерства освіти і науки України від 10.02.2010 р. №99, виходячи з високої динаміки сучасного ринку праці, необхідності орієнтації магістрів на його конкретні сегменти та з метою максимально ефективного використання науково-педагогічного потенціалу вищих навчальних закладів пропонується здійснення підготовки магістрів за спеціальностями та освітніми програмами [1]. Слід також мати на увазі що у 2011 році з метою: введення європейських стандартів та принципів забезпечення якості освіти з урахуванням вимог ринку праці до компетентностей фахівців; забезпечення гармонізації норм законодавства у сфері освіти та соціально-трудових відносин; сприяння національному і міжнародному визнанню кваліфікацій, здобутих в Україні; налагодження ефективної взаємодії сфери освітніх послуг та ринку праці постановою Кабінету Міністрів України від 23.11.2011 N 1341 була затверджена Національна рамка кваліфікацій [2]. Згідно з Концепцією Національна рамка кваліфікацій може визначати можливі кваліфікації для магістрів певного напрямку підготовки, а вищі навчальні заклади обиратимуть одну чи дві з них для своїх магістерських програм.

При цьому освітні програми підготовки магістрів можуть бути поділені на: дослідницькі, що передбачають поглиблення досліджень в одній з наукових галузей; професійні, що передбачають розвиток професійних та формування управлінських компетенцій у певній галузі професійної діяльності; та кар'єрні, що передбачають вдосконалення (просування) здобутих теоретичних знань і практичного досвіду для кар'єрного зростання та підготовки до здійснення управлінської діяльності. Відповідно до класифікації

програм можуть існувати дипломи професійного, дослідницького та кар'єрного магістра [1].

Існує дуже багато пропозицій щодо шляхів удосконалення навчання і методики викладання у вищій школі, а саме в магістратурі. Такі пропозиції висловлюються роботодавцями, науковцями, педагогами, а також студентами.

Так, нами було проведене анонімне опитування студентів-юристів магістратури щодо їхнього бачення шляхів покращання підготовки магістрів. Узагальнивши отримані результати, можна зазначити такі основні пропозиції студентів:

- 1- Зменшити розрив теорії і практики при вивченні правових дисциплін;
- 2- Зменшити кількість навчальних дисциплін;
- 3- Включати до навчальних планів підготовки фахівців навчальні дисципліни, які студенти зможуть обирати самостійно;
- 4- Більш широко застосувати інноваційні методи навчання;
- 5- Заохочувати студентів, які поєднують навчання із роботою за спеціальністю.
- 6- Підвищити рівень викладання деяких викладачів.

При вивченні правових дисциплін важливим є не тільки засвоєння теорії, а й використання набутих знань на практиці. Досить часто студенти при наявності теоретичних знань не можуть застосувати їх на практиці. Тому зменшення розриву теорії і практики є дуже важливим фактором, який допоможе студентам при працевлаштуванні і в процесі виконання своїх професійних обов'язків.

Часто в магістратурі викладається дуже велика кількість навчальних дисциплін, багато з яких практично повністю повторюють навчальні дисципліни, які уже вивчалися студентами у процесі здобуття ними освітньо-кваліфікаційного рівня бакалавра, тому студенти вважають недоцільним їх повторне теоретичне вивчення. Такі навчальні дисципліни можна замінити на спецкурси, які допоможуть студентам краще орієнтуватися в актуальних питаннях правозастосування і напрацювати вміння у вирішенні практичних проблем майбутньої професійної діяльності.

Студенти магістратури - це той прошарок студентської молоді, який уже має диплом про вищу освіту. Вступаючи до магістратури для здобуття вищого освітньо-кваліфікаційного рівня, він прагне удосконалити свої знання, а також реалізувати їх на практиці.

На думку студентів магістратури, імперативні методи навчання є недоцільними, їх потрібно зацікавити і пояснити необхідність і доцільність вивчення певного матеріалу. Також студенти часто розчаровуються у викладачах, які подають на заняттях уже відомий більшості аудиторії матеріал чи використовують застарілу інформацію. Викладач повинен бути завжди краще ознайомлений з правовою ситуацією і повідомляти на своїх заняттях тільки точну і вірну інформацію, йому потрібно завжди контролювати оновлення законодавчої бази, щоб не попадати у ситуації, коли студенти коригують інформацію, яку він подає.

Отже, навчання у магістратурі має свою специфіку і тому висуває особливі вимоги як до формування навчальних програм, так і до методів викладання та до особистості викладача.

Список використаних джерел:

1. Наказ Міністерства освіти і науки України від 10.02.2010 р. №99 «Про затвердження Концепції організації підготовки магістрів в Україні».
2. Постанова Кабінету Міністрів України від 23.11.2011 р. N 1341 «Про затвердження Національної рамки кваліфікації».

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ЗМІСТ ОСОБИСТІСНОЇ СВОБОДИ В КОНТЕКСТІ МОРАЛЬНО-ПРАВОВИХ ЯКОСТЕЙ ОСОБИСТОСТІ

Рева Олена Миколаївна, кандидат психологічних наук, доцент, доцент кафедри психології та педагогіки навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Цивілізоване ставлення до власних прав і свобод, усвідомлення тези про те, що «моя свобода закінчується там, де починається свобода інших людей», почуття відповідальності за надані суспільством права і свободи